

«УКРАЇНЦІ В СПОЛУЧЕНОМУ КОРОЛІВСТВІ»

З інтернет-енциклопедії www.ukrainiansintheuk.info

Володимир Кисілевський

Кисілевський Володимир [Vladimir Kysilevsky, Vladimir Kaye, Volodymyr Kysilevskyi] – науковець і державний службовець; народився 4 серпня 1896 р. в м. Коломия в австрійській Галичині (нині Івано-Франківська область, Україна); помер 30 серпня 1976 р. в Оттаві (Канада), похований на цвинтарі Нотр-Дам в Оттаві.

У 1914 р. закінчив гімназію в Чернівцях. Після вибуху Першої світової війни вступив до легіону Українських січових стрільців. У 1917 р. почав вищі студії у Відні. У 1918-1929 рр. служив в Українській галицькій армії (УГА). Протягом короткого часу при кінці 1919 р. в Одесі виконував обов'язки зв'язкового УГА при Британській військовій місії до Південної Росії. Після закінчення військової служби повернувся до навчання, і в 1924 р. захистив докторську працю з історії у Віденському університеті.

Роман Кравець Головний редактор

У 1925 р. виїхав у Канаду, де з 1927 р. працював журналістом. У 1926-28 рр. належав до одиниці військового резерву «Вінніпезькі гренадери». З 1928 р. до травня 1930 р. був редактором українського тижневика «Західні Вісті» в Едмонтоні, а з серпня 1930 р. до квітня 1931 р. – помічником редактора тижневика «Україна» в Чикаго (США). У 1930 р. отримав канадське громадянство.

На початку 1931 р. супроводжав Якова Макогона в розмовах із Союзом Українців Самостійників у Канаді (СУС) у справі заснування Українського Бюро в Лондоні. У травні 1931 р. переїхав до Лондона і став директором Бюро. На цій посаді

вивчав і розповсюджував інформацію про ситуацію українців у Польщі, Радянському Союзі та інших країнах. Відстоював українську справу перед урядовими чинниками й членами

парламенту та втримував зв'язки з журналістами й науковцями. На думку британського Міністерства зовнішніх справ був представником у Сполученому Королівстві Українського національно-демократичного об'єднання (УНДО).

З 1933 р. до 1936 р. поєднував роботу в Українському Бюро з науковою працею, і підготував докторську дисертацію на тему «Українське національне відродження в Австрії, 1772-1848» у Школі слов'янських і східноєвропейських наук Лондонського університету. У листопаді 1939 р. назначений речником СУС у Лондоні й уповноважений представляти погляди СУС у справах українського самостійницького руху. У травні 1940 р. заклав Українське Бюро, оскільки його діяльність різко скоротилася внаслідок війни, і повернувся в Канаду.

Став причетним до об'єднання більшості українських організацій Канади в Комітет Українців Канади, який постав у листопаді 1940 р. (нині Конгрес Українців Канади). У 1942 р. почав працювати для

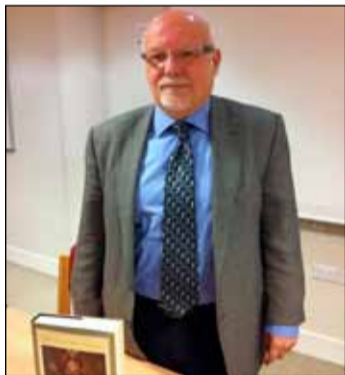
відділу канадського уряду, що займався етнічними групами. В той час змінив прізвище на Кей (Kaye). По закінченні війни до виходу на пенсію в 1962 р. працював для Відділу громадянства канадського уряду.

З 1948 р. до 1960 р. також викладав історію й слов'янські науки в Оттавському університеті, де в 1950 р. став професором і головою кафедри славистики. Брав активну участь у різних наукових товариствах. У 1954 р. став першим головою Канадської асоціації славистів, і протягом довгих років був головою оттавського відділення Наукового товариства ім. Шевченка. Після виходу на пенсію продовжував наукову роботу, головню в галузі історії українського поселення в Канаді. Був автором декількох монографій, в тому числі Early Ukrainian Settlement in Canada 1895-1900 (Торонто, 1964) та Dictionary of Ukrainian Canadian Biography: Pioneer Settlers of Manitoba 1891-1900 (Торонто, 1975), а також багатьох дослідницьких звітів, статей та інших праць. У 1974 р. нагороджений Орденом Канади.

Франк Сисин про Історію України-Руси Грушевського

7 грудня в Centre for Study of Central Europe at UCL-SSEES в Лондоні, відбулася лекція професора Франка Сисина на тему «Hrushevsky Confronts Lypynsky: Varying Visions of Seventeenth-Century Ukraine». У своїй доповіді він подав цікаві своєю об'єктивністю і насиченістю матеріалом, присвячені темі бачення історії України XVII ст. у працях Михайла Грушевського та його «опонента» В'ячеслава Липинського.

Проф. Ф. Сисин - директор Центру досліджень історії України ім. Петра Яцика при Канадському Інституті Українських Студій (КІУС), Альбертський університет. Одна з важливих його заслуг полягає в популяризації наукових здобутків українських істориків — організації й видання перекладу праць Михайла Грушевського англійською мовою, насамперед — повне видання англійською багатотомної «Історії України-Руси» Михайла Грушевського. Франк Сисин є також головою відділу КІУС при Торонтському університеті. Його наукові зацікавлення — це насамперед українські студії епохи ранньомодерної козацької, політичної та релігійної історії. Він також читає курси з історії у Стенфордському та Колумбійському університетах. «Українська Думка» зустрілася з проф. Сисиним, щоб задати йому кілька питань щодо його наукової праці та важливого проекту перекладу «Історії України-Руси» Михайла Грушевського, про труднощі та успіхи цієї роботи.

Розмову вела Олена Коде

ОК: — Вже закінчена робота над дев'ятим томом Історії України-Руси Грушевського. Це безперечно дуже складний том, тому що базується на величезній кількості документів, зібраних автором та його студентами в архівах Москви... Коли був задуманий проект перекладу і чи в часи Грушевського думали про це?

ФС: Проект задумали ще у 1990-х роках, а підготовча робота почалась у 1997-му. Сам Грушевський планував перекласти «Історію України-Руси» іноземними мовами ще за життя. Іван Франко переклав перший том німецькою мовою. Він був виданий у 1906 році у Ляйпцигу. Була надія видати твір у цілості, але Грушевський з різних причин не зміг здійснити цього наміру.

Центр Досліджень Історії України ім. Петра Яцика при КІУС прийняв рішення про переклад Грушевського. Це складна, гандіозна робота, оскільки треба мати на увазі сучасного, та й ще англомовного читача. Чи варто? Матеріально, це дуже важко.

Необхідно зауважити, що англійська — це світова наукова мова, що має найбільше читачів. Скажімо, дослідники епохи козацтва (постаті Богдана

Хмельницького зокрема) у Північній, Західній Європі та Америці дуже часто не володіють слов'янськими мовами, тому перекладати варто.

ОК: Думаю, що нелегко перекладати роботу Грушевського через забуту термінологію...

ФС: Так, сучасному українському читачеві відносно важко читати роботи Грушевського саме за цією причиною, а робити переклад тим більш складніше, оскільки необхідно підібрати точний сучасний аналог в англійській мові. У нас склався світовий колектив: група перекладачів співпрацювала разом, далі над текстом працювало кілька редакторів, і на завершення — головний редактор. Йшла запекла боротьба за кожен термін, окремі перекладачі консультували нас з приводу угорських прізвищ, польських, молдавських, литовських назв тощо... Кропітка і титанічна робота могла б ніколи не скінчитися, якщо не досягнути консенсусу з приводу термінології та інтерпретації. Це не просто переклад. Ціла низка науковців дали цінні поради з окремих термінологічних та історичних питань.

Необхідно написати вступи, перевірити бібліографічні дані, джерела, що використовував чи цитував Грушевський - а їх тисячі! - опрацювати нові архівні дані, що не були доступні раніше. Необхідно також дослідити, в якому контексті писав Грушевський, відгуки на його роботи, рецензії...

ОК: Чи з цього проекту видано щось в Україні?

ФС: Як частина проекту, в Україні видані дві книги у співпраці з Інститутом археографії: «Іменний показчик Грушевського» та «Географічні етноніми». Монографія д-ра

Сергія Плохія про Грушевського — також частина дослідничої роботи — вийшла українською та англійською мовами. Він очолює кафедру історії України ім. Михайла Грушевського в Гарвардському університеті, є редактором-консультантом тому та автором вступу.

ОК: Скільки томів вже введено до наукового обігу

ФС: Сьогодні видано шість томів перекладу «Історії України-Руси», всього має бути дванадцять томів (11 у Грушевського). Сім томів знаходяться у друку, лишилось ще випустити 5 томів. За п'ять-шість років робота над ними має бути закінчена. Я та мій колега є спеціалістами з козацької доби, тому почали роботу саме з цього періоду.

ОК: Якою є головна подія другої книги девятого тому?

ФС: Це Переяславська угода 1654 р., яка привела козацьку державу під московський протекторат. Грушевський аналізує розвиток дипломатичних і військових подій, які привели до угоди... Йдеться про непрості стосунки козацької України з Московією в 1654-55 роках, спільний військовий похід проти Речі Посполитої та ін.

ОК: Чи задоволені Ви проектом?

ФС: Чи задоволений я проектом? На початку 90-х працювати було надзвичайно складно, оскільки важко було спілкуватися з науковцями з України. Сьогодні є доступ до нових матеріалів, що дозволяють перевірити бібліографічні дані, особливо у місті Львові, де працював Грушевський. Це надає нові наукові можливості і робота продовжується!

ОК: Дякую Вам за розмову. Бажаємо Вам та всій творчій групі успіхів і чекаємо на наступні томи перекладу «Історії України-Руси» Михайла Грушевського.

«Україна-2011 — погляд зсередини: на шляху до успіху?»

Наталія Кацер-Бучковська

Під такою назвою 6 грудня в Лондоні відбулася міжнародна конференція, організаторами якої виступили британський журнал «The Economist» та український Фонд «Ефективне управління». Цей захід вже став традиційним і об'єднує фінансову і політичну еліту країни для обговорення питань щодо інвестиційних ризиків і можливостей в Україні.

У цьому році головними спікерами від українського Уряду виступили міністр інфраструктури Борис Колесніков і міністр соціальної політики Сергій Тігішко. Також, активними учасниками конференції були народний депутат Наталія Королевська, бізнесмен і політик Петро Порошенко, президент Американської торговельної палати в Україні Джордж Зукоскі, старший експерт з політичних питань Європейської ради з міжнародних відносин Ендрю Вільсон та багато інших впливових осіб.

Конференція стала платформою для обговорення гострих економічних питань,

таких як суттєве зниження кредитування реального сектору економіки і зниження її росту як наслідок жорсткої монетарної політики Національного Банку України, перспективи впровадження плаваючого валютного курсу гривни і девальваційних очікувань в державі. І хоча тенденції на світових ринках капіталу не такі вже і позитивні, даного роду заходи відіграють важливу роль у формуванні позитивного іміджу держави (України) та налагодженні контактів з діловою елітою фінансової столиці світу.

Учасники конференції (зліва направо): Юлія Кондрацька, партнер юридичної фірми «Москаленко і Партнери» та Наталія Кацер-Бучковська, начальник корпоративно-інвестиційного відділу групи компаній «ДеВіжн».

Україно-Британський Сіті Клуб

Юлія Кондратська

7 грудня Україно-Британський Сіті Клуб (далі – Клуб) зібрав в приміщенні Палати Общин Парламенту своїх членів та друзів з нагоди святкування шостої річниці із дня його заснування 24 листопада. З привітанням виступили Джон Вітінгдейл, голова парламентської групи дружби з Україною та член Консультативної Ради Клубу, Ірина Тимчишин, директор Клубу та партнер юридичної фірми в Сіті 'Bryan Cave', Андрій Кузьменко, радник-посланник Посольства України та Василь Мирошніченко, голова українського представництва Клубу. На заході були присутні представники інших Сіті Клубів. Гості куштували українські страви та разом відзначали день народження Клубу, що є важливою платформою для створення бізнес-знайомств, сприяння інвестиціям, торгівлі та взаємному порозумінню між Україною та Об'єднаним Королівством.

Мистецька галерея Союзу Українців

8 грудня в мистецькій галереї Центрального дому Союзу Українців у В5 в Лондоні (49, Linden Gardens, Notting Hill) відкрилась виставка українського мистецтва живопису графіки і скульптури з колекції Бібліотеки і Архіву ім. Т.Шевченка, яка присвячена століттю від дня народження видатного скульптора, графіка і портретиста Григора Крука. На виставці представлені його твори, а також праці митців-українців, що жили в різних країнах Європи, Канади, Америки та Австралії. Серед них Яків Гніздовський, Северин Борачок, Микола Кричевський, Мирон Левицький, Іван Труш та інші. До експозиції виставки увійшли і мистецькі твори нового покоління талановитих художників України.

Виставку відкрив ген.секретар СУБ Федір Курляк. Коротку екскурсію і огляд представлених творів мистецтва зробила куратор Бібліотеки д-р Людмила Пекарська. Серед гостей виставки крім членів української громади були також представники бізнесових кіл, що співпрацюють з Україною, працівники Британського Музею та Британської Бібліотеки, мистецьких галерей з Notting Hill, колекціонери та любителі мистецтва.